

MONIQUE
Boeiende mannen

“Pagina's vol boeiende mannen, we kozen ze omdat ze ons dierbaar zijn. Of omdat ze zo genereus zijn. Omdat ze respect afdwingen, bijvoorbeeld door het multitalent dat ze zijn. Óf omdat ze, net zoals wij, Indo zijn.”

Bijzonder Inspirerende mannen leuk

Orange Babies-oprichter Baba Sylla, platenbaas Arthur Herman en de drie muzikale Van Dongen-broers: leuke mannen die Monique en Suzanne Klemann volop inspireren. “Op hun eigen manier betekenen ze allemaal heel veel voor ons.”

PRODUCTIE & TEKST: RENÉE BROUWER | BEELD: PETER HAMELINCK

Baba Sylla (1962) richtte samen met creative director Stef Bakker en topvisagist John Kattenberg Orange Babies op. Een stichting die zwangere vrouwen, baby's, kinderen en adolescenten in Afrika helpt in hun strijd tegen hiv.

‘Ik moest goedmaken wat ik fout had gedaan’

Baba: “Het was een jonge, zwangere vrouw. Ik ontmoette haar in 1998 in Senegal, toen ik mijn vader bezocht. Hij was 91 jaar en ving in zijn eigen huis al jaren mensen in nood op. Vandaar dat de vrouw naar hem was toe gegaan. Ze had aids en moest bijna bevallen. Haar vraag was of ze in het huis van mijn vader haar kindje ter wereld mocht brengen en daar later ook mocht sterven. Mijn vader vond het goed, maar ik niet. Het was een paniecreactie. Net als veel anderen was ik ervan overtuigd dat aids heel erg besmettelijk was en ik wilde mijn vader en alle 47 mensen die bij hem woonden – waaronder veel kinderen – beschermen. Dat je hiv alleen via onbeschermd seks of bloed kunt krijgen, wist ik toen nog niet. En daarom stuurde ik de vrouw weg. Nadat ik terug was in Amsterdam, ik woonde daar met mijn toenmalige geliefde John Kattenberg die ik in 1997 in Parijs had ontmoet, kreeg ik de vrouw maar niet uit mijn hoofd. Toevallig woonden John en ik vlakbij het Aidsfonds, dus op een dag stapte ik daar binnen. Ik vertelde over de vrouw en vroeg of ze iets voor haar konden doen. Pas toen leerde ik hoe het virus verspreid wordt. En dat de zwangere vrouw met de juiste medicijnen alsnog een gezond kind op de wereld kon zetten. Met spoed belde ik mijn vader, maar het was al te laat. De vrouw was weg en hij had geen idee waar ze was. Dit vond ik zo heftig. Plotseling kreeg ik allerlei flashbacks naar mijn eigen moeder. Ik was pas 4 jaar toen ze overleed. Mijn vader was haar derde man geweest, de twee echtgenoten daarvoor waren allebei vroeg overleden. Mensen in ons dorp hadden mijn moeder een ‘manneneter’ genoemd, alsof haar mannen dood waren gegaan door haar. Mijn vader

wilde echter graag met haar trouwen. Ze kregen een dochter, een jongenstweeling en mij. Jaren later kreeg mijn moeder een ongeluk met de jongens. De tweeling overleed en mijn vader wees mijn moeder aan als schuldige. Omdat ze volgens hem ongeluk bracht, moest ze samen met mijn zus het huis uit (de opvoeding van een meisje valt in Senegal onder de verantwoordelijkheid van de moeder). Zonder mij, want ik bleef bij mijn vader wonen. Wanhopig zocht mijn moeder hulp bij haar ouders en de familie van haar

overleden echtgenoten, maar tevergeefs. Niemand wilde haar helpen en uiteindelijk zwierf ze twee jaar rond totdat ze overleed. Verschrikkelijk natuurlijk. Door mijn ontmoeting met de zwangere vrouw kwam alles opeens weer bij mij terug. Ik voelde me zo schuldig. Het enige wat ik nog kon doen, was goedmaken wat ik fout had gedaan.

Samen met John en een vriend van hem, Stef Bakker, richtte ik daarom in 1999 Orange Babies op. Dankzij de invloedrijke contacten van John en Stef in de mode-industrie werd het meteen een groot succes. Iedereen wilde helpen (waaronder Suzanne en Monique Klemann die ik al via John kende) en de donaties stroomden binnen.

Inmiddels zijn John en ik niet meer samen, maar we zijn nog wel goede vrienden. Met Orange Babies zetten we ons nog steeds met veel liefde in voor de strijd tegen hiv in Afrika. En met succes, in 23 jaar tijd zijn er al meer dan 500.000 kinderen dankzij voorlichting, medicatie en zorg hiv-vrij ter wereld gekomen. Kinderen gaan mij echt aan het hart en onlangs ben ik zelf ook voor de eerste keer vader geworden van een zoon. Hij heet Fode John Mandela. Dat ik op mijn leeftijd nog zo’n wonder mag meemaken, vind ik geweldig. Het inspireert mij om, zolang ik het kan, het verschil in de wereld te blijven maken.”

Benieuwd wat Orange Babies precies doet en hoe u de stichting kunt steunen? Kijk op [Orangebabies.nl](https://www.orangebabies.nl) ►

Als directeur van platenlabel Zip Records is Arthur (bekender als Art) Herman (1951) een belangrijke speler in de Nederlandse muziek-industrie. De geboren en getogen Amerikaan verruilde in 2018 San Francisco voor Amsterdam. Nu wil hij niet meer terug.

‘Muziek is mijn leven maar ik ben absoluut niet muzikaal’

Arthur: “Volgens mij ben ik een van de weinige platenlabeldirecteuren die zelf geen muzikale achtergrond heeft. Ik kan niet zingen en geen instrument bespelen, maar wat hou ik van muziek! Soul, jazz, pop, rock: de muziek die we met Zip Records uitbrengen, is heel divers. Dat maakt ons misschien ook wel uniek. We richten ons niet op één bepaald genre, het gaat veel meer om gevoel. En als bepaalde muziek mij raakt, dan ben ik om.

Het begon ruim twintig jaar geleden allemaal met een cd van The Merrymakers, een Zweedse band waar ik nog nooit van had gehoord. Ik moest voor werk naar Japan, een collega gaf mij de cd mee, voor onderweg. Het klonk leuk en het toeval was dat The Merrymakers in Tokyo precies in hetzelfde hotel zaten als ik. Zo raakten we aan de praat. Een leuke avond in de hotelbar volgde en de volgende dag kreeg ik een geweldig idee. Wat als ik een eigen platenlabel zou beginnen en de band Dorian Gray, de act waar The Merrymakers muziek voor produceerde, een deal zou aanbieden?

Zo gezegd, zo gedaan. Voordat ik het wist, was Zip Records geboren. En dat terwijl ik daarvoor voornamelijk als jurist voor een cruisemaatschappij in Hawaï had gewerkt. Ik was daar wel betrokken bij het inhuren van entertainment, dus had wat ervaring met artiesten opgedaan, maar een eigen platenlabel was natuurlijk andere koek. Toch pakte het goed uit. In de jaren daarna bracht ik met Zip Records meerdere albums van Engelse en Zweedse bandjes uit.

Jaren later, in 2006, ontdekte ik onverwachts ook de Nederlandse muziekscene tijdens Midem, een internationale muziekbeurs in Cannes. Daar ontmoette

ik Gerry van der Zwaard, de manager van Birgit Schuurman. Terwijl we elkaar de hand schudde, viel er een cd van Birgit uit Gerry's zak. Toen ik hem opdraaide en de cover zag, was ik gelijk geïnteresseerd. ‘Wie is dat?’ vroeg ik enthousiast. Gelukkig mocht ik de cd houden. Zodra ik het eerste liedje hoorde, was ik meteen verkocht. Al snel daarna werd Birgit de eerste Nederlandse artiest van wie ik muziek in Amerika uitbracht. Daarna volgden er meer. Zo leerde ik Monique Klemann kennen via haar man Jeroen den Hengst, die als gitarist in de band van Birgit speelde. En via Gerry van der Zwaard kwam ik ook weer in contact met Sabrina Starke en

Jelka van Houten. Stuk voor stuk muziekparels van Nederlandse bodem.

Het is vooral het grote muzikalent dat ik zo in Nederland bewonder. Bijna iedereen die ik hier ontmoet, is muzikaal of kan op z'n minst een instrument bespelen. En niemand die daarvan opkijkt. Daarnaast heerst er in Amsterdam een grote gastvrijheid, waardoor ik mij er al snel thuisvoelde. Jarenlang pendelde ik heen en weer tussen San Francisco en Amsterdam, totdat ik op een gegeven moment zoveel in Amsterdam was dat ik in 2018 besloot me hier helemaal te settelen. Ik heb er geen moment spijt van gehad. Het leven hier voelt als het paradijs. Alles is mogelijk!

Momenteel brengen we met Zip Records muziek uit van meer dan vijftien Nederlandse artiesten. Met ieder hebben we een duurzame werkrelatie en daar ben ik ontzettend trots op. Een favoriete artiest heb ik niet. Ik bedoel, dat is hetzelfde als kiezen tussen je kinderen, dat kan toch niemand?

Vorig jaar vierde ik mijn 70ste verjaardag. Het gekke is dat ik me eigenlijk helemaal niet zo oud voel. Ik dacht altijd dat je rond deze leeftijd moest genieten van je pensioen en lekker op een cruise moest gaan. Zover ben ik nog lang niet. Ik moet er niet aan denken om te stoppen met werken. Muziek is mijn leven en daar zal ik altijd mee bezig blijven.” ►

‘Vroeger was het vaak twee tegen één’

De ‘Van Dongen-broers’ Arnold (1964, muzikant), Rob (1966, advocaat) en Peter (1966, striptekenaar) zijn erg muzikaal. Arnold en Rob speelden samen zelfs een tijdje in de band van Loïs Lane. Ze hebben alle drie een bijzondere band met Indonesië, het land waar hun moeder Peggy (1941) geboren is.

Peter: “Tekenen, muziek maken en voetballen. Dat was wat we vroeger thuis graag deden. Arnold, Rob en ik groeiden op in Amsterdam-Zuid. Onze ouders, Hans en Peggy, kwamen uit Hilversum en Huizen. Hij was Nederlands, zij Nederlands-Indisch.”

Rob: “Onze moeder kwam in 1952 op haar 10de naar Nederland. Samen met haar moeder en haar twee zussen, onze opa was al overleden. Omdat ze na de onafhankelijkheid van Indonesië niet meer konden aarden in het land, zochten ze hun toevlucht in Nederland. En zo ontmoetten onze ouders elkaar. Ze werden verliefd en verhuisden naar Amsterdam waar ze een gezin stichtten.”

Arnold: “Ik was hun eerste kind, ongeveer twee jaar daarna volgden Peter en Rob, een tweeling.”

Rob: “Na een aantal jaar gingen onze ouders uit elkaar. Arnold was toen 8 en Peter en ik 6. Zonder al te veel in details te treden, herinner ik het me als een best heftige en verdrietige periode.”

Peter: “Ja, we weten er alle drie nog het nodige van. Maar uiteindelijk gingen wij bij onze moeder en haar nieuwe vriend wonen. Zij kregen samen ook een zoon, onze halfbroer Eddy.”

Arnold: “Het was een gezellige, maar drukke boel thuis. Eddy was echt het nakomertje dat eigenlijk niet zoveel te zeggen had. Als oudste voelde ik me de verantwoordelijke, maar daar trokken Rob en Peter zich vaak niks van aan. Het was altijd twee tegen één. Had ik ruzie met Rob, dan kreeg ik Peter er ook bij.”

Rob: “Nou, dat is perceptie denk ik. Het kwam wel eens voor dat Peter en ik samen met Arnold ruzie hadden, maar meestal was het een-op-een. Voor Peter en mij was het ook niet altijd makkelijk. ►

Van links naar rechts: Arnold, Rob en Peter

‘Op school hadden we onze eigen band, The Original Talkatives. We kregen zelfs een platencontract’

We werden vaak als één gezien en daardoor regelmatig door elkaar gehaald. Dat gebeurt nog steeds.”

Peter: “Robbie en ik hadden ook veel ruzie met elkaar. Dan vielen er rake klappen, maar die kregen we net zo goed van Arnold. Tja, jongens hè... Ondertussen stimuleerde onze moeder ons om te doen wat we leuk vonden, zoals dus tekenen, voetballen en muziek maken. Dat laatste begon bij Arnold, hij kreeg als kind een gitaar van onze moeder. Later deed ze ons alle drie op muzikles. Arnold leerde viool spelen, Robbie piano en ik, de minst getalenteerde, mocht drummen. Dit leidde op de middelbare school tot onze eigen band, The Original Talkatives. We speelden voornamelijk reggae en ska en kregen zelfs een platencontract.”

Rob: “Dat was erg leuk, maar toch stopten we er na drie singles weer mee.”

Arnold: “Hoewel mijn hart bij muziek lag, ging ik biologie studeren. Dat had mede met onze oma te maken. Na een moeilijke tijd in Indonesië had ze een harde werkmentaliteit ontwikkeld en dat verwachtte ze ook van ons. Leren, leren, leren, zodat we later carrière konden maken. Dat was haar motto. Daarom wilde ik in ieder geval een studie doen. Maar na twee jaar besloot ik toch de gok te wagen in de muziekwereld. Ik ging naar het conservatorium en dat pakte goed uit, want uiteindelijk belandde ik als gitarist in de band van Loïs Lane. Eén van de hoogtepunten was onze tour met Prince waarbij we in z’n voorprogramma stonden. Daarna speelde ik onder andere met Total Touch, Mathilde Santing en Antonie Kamerling.”

Rob: “Ik speelde al vanaf mijn 19de – direct na de middelbare school – bij Loïs Lane. Na een jaar stapte ik eruit om met een studie rechten te beginnen.

Die studie brak ik halverwege af om terug te gaan naar Loïs Lane. Arnold zat inmiddels ook in de band en toen hebben we, tot hij opstapte, alsnog vier jaar samen gespeeld. Ik bespeelde de keyboard en componeerde en produceerde muziek. Net als bij The Original Talkatives was het een leuke tijd met Arnold. We wisten natuurlijk precies wat we van elkaar konden verwachten. Na bijna zeven jaar

Loïs Lane vond ik het echter wel goed zo. Ik was eind twintig en besloot mijn studie rechten weer op te pakken. Daarna werd ik muziekrecht-advocaat.”

Peter: “Hoewel ik muziek maken ook leuk vond, ging mijn interesse meer uit naar tekenen. Op mijn 12de wist ik al dat ik striptekenaar wilde worden, dus na drie jaar Montessori stroomde ik door naar de Grafische School in Amsterdam. Daarna volgden verschillende stripwerken, waarvan de serie *Rampokan* tot nu toe de bekendste is. Het verhaal speelt zich af in de Indonesische Onafhankelijkheidsoorlog. Een belangrijke periode voor mij, want indirect leidde dat tot de emigratie van onze moeder naar Nederland. Op mijn 38ste ben ik trouwens drie weken met haar naar Sulawesi gegaan, het eiland waar nog steeds familie van ons woont. Dat ik dat samen met haar kon doen, zal ik voor altijd koesteren. Het was zo’n mooie reis.”

Rob: “Inmiddels is onze moeder 81 jaar. Voor corona zou ze met haar zus een keer teruggaan naar hun geboorteplaats, maar dat is er helaas niet van gekomen. Of ze nog gaan, weet ik niet. Het lijkt me in ieder geval heel leuk om dat met z’n allen te doen.”

Peter: “Mij ook.”

Arnold: “We zien elkaar niet zo heel vaak, maar als we samen met onze moeder zijn, zijn we weer net die jongens van vroeger. En dat blijft bijzonder.” ■